

Fylldige følelser fra store sopraner

Anmeldelse

Maren Ørstavik

Album **Marianne Beate** **Kielland, Nils Anders** **Mortensen** **Eivind Groven Songs**

Lawo, 2019

Album **Lise Davidsen** **Lise Davidsen**

Decca 2019

Lise Davidsen, Philharmonia Orchestra, Esa-Pekka Salonen (dir.)

Nye plater fra Lise Davidsen og Marianne Beate Kielland viser hvilke enorme spenn som ligger i sopranstemmen.

Med sin runde, dype klang som helt uanstrengt skinner gjennom selv de tykkeste orkestersatzeser, er Lise Davidsen på få år blitt en internasjonal ettertraktet sopran. I sommer gjør hun sin debut ved Wagner-festspillene i Bayeuth, og denne uken steppet hun inn for å synge Strauss med Staatskapelle Berlin og Zubin Mehta. Det er bare to eksempler på oppdrag som plasserer henne i absolutt eliteklasse.

Hennes første soloalbum med musikk av Strauss og Wagner på Decca kommer altså med betydelige forventninger. Og mange av dem innfris.

Skjørt og skjønt

Den selvtitulerte platen åpner med to arier fra Wagners *Tannhäuser*, og innen de første minuttene har Davidsen demonstrert mye av den imponerende fleksibiliteten som ligger i stemmen hennes: Her er jublende topper og fløyelsmyke hemmeligheter, svevende fraser og kraftfulle utbrudd.

Så dykker hun ned i Richard Strauss liedrepertoar - sanger som krever enorm musikalitet og som gjerne forbindes med historiske storheter som Janet Baker eller Elisabeth Schwartzkopf. Davidsen har for lengst gjort dem til sine egne gjennom sin konsertvirksomhet, og hun bringer til innspillingen en skyggefull ro som skiller henne fra mengden. I den velkjente «Morgen!» blir kanskje noe av skjørheden

byttet bort for skjønnhet, men i de eviglange pianissimo-partiene i «Wiegenlied» er skjønnheten så overveldende at det er til å miste pusten av.

Det var Kirsten Flagstad som fremførte Strauss' *Vier Letzte Lieder* sammen med Philharmonia-orkesteret og dirigent Wilhelm Furtwängler i 1950. På denne platen er det samme orkesteret nennsomt ledet av Esa-Pekka Salonen, med særdeles lekke fiolinsolover av Zsolt-Tihamér Visontay. Det finnes mer spennende tolkninger av disse der ute, men dramatiske «Frühling» er likevel medrivende i alle svinger og «Im Abendrot» setter et emosjonelt punktum på denne for mange etterlengtede platen.

Miniatyrer

Mezzo-sopran Marianne Beate Kielland har også fordypet seg i de senromantiske sangene, senest med den gripende innspillingen *Einsamkeit - Songs by Mahler* fra 2018, sammen med pianist Nils Anders Mortensen. Kielland, som er ofte å høre som oratorie- og konsertsanger, er mer intim og formidlende enn Davidsens dramatiske sopran. Det kler godt Kielland og Mortensens seneste prosjekt: *Eivind Groven Songs*.

Felespilleren, komponisten, forskeren og oppfinneren Groven ble etterhvert godt kjent for sitt arbeid med og for norsk folkemusikk, og selv om de nesten 30 korte sangene på denne platen stammer fra Grovens tidlige virke, har mange av dem likevel et umiskjennelig slør av noe «norsk» over seg. Her er fargerike tonesettinger av Wergelands «Til min Gyldenlak» og «Den prektigklede sommerfugl», men også tekster av Ingeborg Refling Hagen og Hans E. Kinck.

Ikke alle sangene er like givende på eget grunnlag, en del er forholdsvis enkle ungdomsarbeider. Men enkelte, som den dramatiske «Gulfarden» og «Mulig Forvexling» er sanger som godt kan tåle å spilles oftere. Som helhet er likevel platen er en musikkhistorisk interessant samling, ømt og profesjonelt håndtert av Kielland og Mortensen.